

Intuice

Během deportace jsem se nesnažila pochopit, co se děje. Jednoduše jsem poslechla své instinkty a přizpůsobila se situaci. Instinkt, to je životní inteligence. Inspirace, která nevyvěrá z nás, ale jež nás vyzývá směrem ke světlu.

Smrt se stala mou neodmyslitelnou průvodkyní. Přestala jsem se jí bát. Jakmile jsem se s ní smířila, zmizela mezi námi zábrana, zbavila jsem se jejího břemene a objevovala život. Ta jistota mi dodávala energii — životní sílu —, která přicházela mimo mě.

Všichni jsme svoji existenci zredukovali na prosté přežití. Pochopila jsem, že náklonnost či vztah by nemohly přinést nic než beznaděj. Přežila bych, kdybych zůstala s matkou a sestrou?

Tu otázku si kladu dodnes.

Uvědomila jsem si, že je mou součástí i prostor, kam nemají katani žádný přístup. Ani si nedokázali představit, jak absolutní zlo pro mě ztělesňovali.

Obrnila jsem se necitelností vůči emocím, lhostejná k tělům bez života, jež mě obklopovala. Pud sebezáchovy byl silnější než soucit s utrpením druhého.

Hlad a žízeň neznají morálku. Hlad mě stravoval. Stala jsem se Hladem. Stala jsem se Žízní.

V Osvětlení slova neznamenal nic. Tam za ně hovořily obličej, hřbet, nohy a ruce.

Nebyla jsem zaregistrovaná ani tetovaná. Maďarské Židy sem přivázeli tak hekticky, že mnozí z nás se tomu prostě vyhnuli. Kolikrát jsem se spolehla na svůj instinkt, který mě nabádal, abych se rychle zařadila jinam, protože hřbet i nohy přede mnou říkaly, že už nebudou žít dlouho. To, že jsem neměla vytetované číslo, mi pomohlo přežít.